

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387603888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Strimmel Papiir; andet har jeg ikke seet,» svarede jeg. »Vist ikke» sagde hun, »jeg lugtede blot til det, for det duftede saa deiligt af Levkøjerne – forresten snakker Du ikke til noget Menneske, hvem det end er, om hvad Du saadan seer herinde, for, – see her har Du to Makroner, og flere skal Du faae, naar den lille Mund ikke vil sladdre. (Det lovede jeg – og holdt lige til Nu, det er: noget over et halvt Aarhundrede; hvorfor mine Tilhørere ikke maae krympe sig ved, at jeg snakker saa vidt og bredt om en Begivenhed af det Slags der er mange tusinde Aar gammel, og vil være nye saalænge Verden staaer, nu er der løst for Posen, og Indholdet vil herud.)

»Hor!» sagde hun videre, »jeg er ikke vel og gaaer nu tilsengs. Naar lidt er gaaet, kan Du komme, og læse mig noget op af »Siegvard» – som Du pleier; det hvor Kronhelm bortfører Therese – det er saa sødt, gaae nu til Fader, og snak med ham om Fuxerne.» – Jeg gik og snakkede om Fuxerne baade den Dag og den næste. Og Baronens snakkede med – for han var jo Cavalleri-Officer. – Sommetider gik han og Kammerherren ind til den syge Frøken; men naar *de* kom, sov hun altid. (Det var smurtigt, naar jeg kom *allene* var hun altid vaagen.)

Naar jeg vilde til at gaae, sagde hun bestandig: »see at faae fat paa Thomas Løber! og spørg ham: om han ikke har noget til mig!» – Det gjorde jeg ogsaa; men han havde ikke noget, førend den anden Dags Aften – efterat Frøkenen var bleven syg. Da flyede han mig saadan et underligt Brev, der ikke var lagt sammen, som Breve ellers pleie at være, men som en Sloife. – Det maa have været et mærkeligt Brev: for, aldrig saasnaart havde hun læst det, før hun blev frisk, sprang op, og kom i Klæderne. – Jeg spurgte: om jeg ikke skulde læse i Siegvard, men hun sagde: »Lad ham kun være! Jeg har en anden Siegvard – han kommer snart – holdt! biev hos mig saalænge! Der har Du hele Æsken med Makronerne.»

Jeg klemte paa Makronerne. Hun pakkede Kjoler og Klæder og andet Stads i en Kuffert, idet hun hvert Øieblik kikkede ud af Vinduet. – Da jeg havde faaet Has paa Makronerne, kikkede jeg ogsaa ud af Vinduet, for at see, hvad der monne være. Og see! Der kom da en Vogn med fire Fuxer for – men det var ikke Kammerherrens; og Kudskene ikke heller. – Frøkenen smækkede Kufferten i, tog Nøglen til sig, og mig ved Haanden: »Kom med!» raabte hun, »at ta'e mod de Fremmede!» Udenfor stod hendes Kammerpige; og hende befalede

hun at bære Kufferten ned, og sætte den i Gangen. – Som vi ere der, ruller Vognen frem for Døren, og Kammerherren træder ud til os. Han studser kort ved at see Datteren, og det i Reiseklæder: »Hvad! Lotte! hvad betyder det? er Du nu saa frisk?» – »Ja Papa! nu er jeg kommet mig,« raabte hun med et skjelmisk Smil. I det samme traadte de Ankomne – En Mand med en gul Nøgle paa det høire Kjoleskjød – ligesom vor Kammerherre – og to andre, uden Nøgler ind ad Døren.

Den fremmede Kammerherre hilsende vores med et ironisk Smil, og sagde: »ifølge allerhøieste kongelig Ordre, og i Kraft af min Embedsragt« – »jeg blæser ad Jeres Embedsmagt!« faldt Kammerherre S... forbitret ind; »men hvor er den kongelige Ordre? og hvad lyder den paa?« – »Ordren er her,« svarte hun og fremtog et stort Document, igjennem hvis øverste Blad fremskinnede det store røde Majestætsegl. Vores greb efter det, og udbrølte et: »Lad see!«

»Deres Høivelbaarhed!« sagde hun med et ondskaftsfuldt Smil, »er desværre ikke i en saadan Sindstemning, at jeg tør betroe den allernaadigste Skrivelse umiddelbart i deres Hænder. Men saasnart De lader Deres Frøken Datter, – hvem Ordenen især angaaer – trine herhid, skal jeg i hendes og Deres samlede Nærværelse oplæse og nærmere fremvise den i disse Vidners Overværelse.«

»Kald paa Frøkenen!« tiltordnede han en fjernstaaende Tjener, og hun kom selv hid fra den anden Side, med Reiseklæder paa, og en lille Byldt i den ene Haand. – Faderen maalte hende et Par Gange fra Top til Taa, og spurgte barsk: »Hvorhen Mademoiselle!« – Den Fremmede optog Svaret for hende, sigende med konstlet Gravtæt: »da begge Paagjældende nu ere tilstæde, skal jeg oplæse den mig meddeelte allerhøieste Skrivelse, der lyder som følger: »Paa allertunderdignigst Andragende af Lieutenant B... af vor kongelige Marine, hvorledes han nemlig, som, forlovet med Frøken Ch. S... har bragt i Erfaring, at benævnte Frøkers Fader C.S... holder hende strengt indspærret, for at tvinge hende imod hendes Villie til at ægte en Anden, saa har Du nøie at forfare i hvorlunde denne Sags rette Sammenhæng og Fundament monne være, samt Fader og Datter confrontere, for af den Sidstnævnte hendes Erklæring saavel anlangende den paaankende Indspærring, som især at bringe til Kundskab: hvilken af de tvende Medbeilere, hun vil erklære sig for. Vorder dette Ansøgeren Lieutenant B... og det skulde være hendes faste Bestemmelse, at forene